

Vi anser det imidlertid for en Fordel ved vort Forslag, at det uden at gaa velerhvervede Rettigheder for nær vil medføre fremtidigt langt bedre Erhvervsvilkaar for det store Flertal af Sagførerstanden. Vi skal i denne Forbindelse fremhæve den store *almene* Betydning af, at Sagførerstanden som Helhed arbejder under rimelige økonomiske Kaar, der gør den uafhængig af Myndigheder og andre Magtfaktorer og ligeledes uafhængig af de salærmæssige Hensyn, der under trykkede økonomiske Kaar vil kunne friste svage Sjæle til urimelige eller dog mindre vel begrundede Retsskridt og i det hele føre dem ind paa uheldige Forretninger.

Den nuværende Sagførerordning er i høj Grad egnet til, hvad ogsaa Udviklingen har vist, at fremme en skarp Klassedeling, hvorved de fleste større og indbringende Forretninger ikke blot af proceduremæssig Art men ogsaa Bobehandling, Administration o. s. v. tilfalder Indehaverne af Højesteretssagfører-Titlen, hvilket er saa meget mere skæbnesvangert, som hele Sagførerstandens Salærbehandling, der sætter Honorarerne mere i Forhold til Sagsgenstanden og Interesserne end til Arbejdet, netop bygger paa Tanken om en nogenlunde ligelig Fordeling blandt alle Standens Medlemmer af de større og de mindre Sager. En Udvikling, der fører alle de store og indbringende Forretninger over paa enkelte særlig monopoliserede Sagførere, medens alle de mindre indbringende tilfalder det store Flertal, undergraver dette sidstes Økonomi og vil formentlig tvinge Standen til at forlade det nuværende Princip for Salærberegningen, der for Publikum har den store Fordel, at det i Lighed med Retsafgifterne lader de store Interesser til en vis Grad betale for de mindre, saaledes at disse sidste kan varetages relativt meget billigt.

Vort Forslag om, at der fremtidig indføres en *fælles* Betegnelse for alle Sagførere, uanset om de er mødebettigede for Højesteret eller ej, tager netop Sigte paa at understrege og fremme den Ophævelse af Klasseforskellen mellem Sagførere, som vort Forslag i det hele tilstræber.

Det turde være en Selvfølge, at en Opretholdelse af en særlig Titel for den, der har *almindelig* Mødeberettigelse ved Højesteret, vilde være mere misvisende end vejledende, idet den jo vilde bibringe Publikum den Opfattelse, at disse Sagførere var de eneste, der kunde føre Sager i Højesteret.

Snarere kunde man tænke sig en særlig Titel for alle, der kan møde i Højesteret, være sig alene i „egne“ Sager eller i alle, men vi indser ikke, at en saadan særlig Titel gør nogen praktisk Nytte, i hvert Fald ikke i Forhold til Fordelen ved rationelt at ophæve den nuværende Klassedeling, der først og fremmest, om ikke udelukkende, er baseret paa Titlen.

Konsekvent vilde det vel være at ophæve alle de nu bestaaende Titler og kræve af alle Erhvervets Udøvere, at de fremtidig bærer samme Titel, men vi maa formene, at det vilde støde paa stærk og næppe ubegrundet Modstand ikke mindst fra de paagældendes egen Side, at man saaledes vilde berøve en Mand hans tilvante, i adskillige Tilfælde endog gennem en særlig Prøve erhvervede Titel.

Vi foreslaar derfor alene Titlen obligatorisk indført for de *fremtidige* Erhververe af Beskikkelse og gør det til en frivillig Sag, om de nuværende Indehavere af Beskikkelse vil antage den nye Erhvervstitel eller ej. Men vi anser det for vigtigt, at de gamle Titlers Erhvervelse kun kan ske indenfor en meget kort Frist. Vi har ment, at man for at undgaa, at særlig mange nu skulde indstille sig til Højesteret for at erhverve den særlig eftertragede Højesteretssagfører-Titel, maa bestemme, at denne Titel kun kan meddeles den, der har indstillet sig til Prøven, inden et nærmere fastsat Tidspunkt. Allerede den Kendsgerning, at der for Tiden har meldt sig hele fire Aspiranter, maa gøre en saadan Regel tilraadelig.